

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 657/2019
22.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ана Божић, адвокат из ..., против туженог ПД „Арена Београд“ д.о.о. Београд, коју заступа Градско правобранилаштво града Београда, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2389/16 од 19.10.2018. године, у седници одржаној 22.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2389/16 од 19.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 2639/12 од 15.01.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца којим је тражио да се као незаконито поништи решење директора туженог број .../... иод 04.06.2012. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 01.02.2010. године, и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као и да му накнади трошкове поступка. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 254.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2389/16 од 19.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 441. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, јер су у побијаној пресуди оцењени битни жалбени наводи у смислу члана 398. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време, на пословима ..., на основу закљученог уговора о раду од 01.02.2010. године. Оснивач туженог је град Београд. Градоначелник града Београда је у јуну 2011. године донео одлуку о рационализацији броја запослених у привредним друштвима чији је оснивач град Београд, након чега је тужени током јуна 2011. године ангажовао Факултет организационих наука – ФОН, ради анализе свог пословања, који је у сектору у коме је тужилац радио утврдио да постоји релативно велики вишак запослених, тј. да је оптимални број запослених у том сектору 16,40 у односу на 20 запослених, и да је стога 3,86 вишак запослених у том сектору. Директор туженог је 20.12.2011. године донео одлуку о измени Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места, којом је у сектору организације и технике укинута и брисано више радних места, између осталог и радно место на којем је тужилац радио. Скупштина друштва туженог је на текст одлуке дала сагласност одлуком од 27.11.2011. године. Пре него што је донео напред наведену одлуку директор туженог је 18.07.2011. године донео одлуку о покретању поступка утврђивања вишка запослених у циљу рационализације броја запослених, формирао комисију, приступио оцењивању запослених и именовао оцењиваче. Рад тужиоца оцењен је по седам критеријума и укупна просечна оцена тужиоца је 6,50%. Наведена оцена тужиоца, као и осталих запослених, верификована је од комисије и представља је коначну оцену рада тужиоца. Тужиоцу (у односу на групу запослених у коју је сврстан) средња оцена је најнижа друга оцена, а остали запослени и то ББ, ВВ и ГГ имали су вишу просечну оцену од тужиоца, осим запосленог ДД, који је имао просечну оцену 6,20. У спроном периоду тужени је имао укупно 45 запослених, а три радника су проглашена за технолошки вишак и отпуштена су уз исплату отпремнине. Решењем туженог од 04.06.2012. године тужиоцу је отказан уговор о раду од 01.02.2010. године, због престанка потребе за обављањем послова на којима је тужилац био распоређен (јер је укинута радно место на којем је исти био распоређен), уз исплату отпремнине у висини од 893.629,75 динара и уз појашњење да тужени није имао могућност да тужиоцу обезбеди друго радно место, које одговара његовој стручној спреми и радном искуству, ни могућност да му понуди посао у нижем степену стручне спреме, нити је могао да му обезбеди преквалификацију или доквалификацију.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је нижестепеним одлукама примењено материјално право, када је одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог, којим му је отказан уговор о раду и тужени обавезе да га врати на рад.

Чланом 179. ставом 1. тачком 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05 и 54/09), који се има применити у овом случају, прописано је да

послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

По оцени Врховног касационог суда, имајући у виду цитирану одредбу Закона о раду, а код утврђеног да је Градоначелник града Београда донео одлуку о рационализацији броја запослених у привредним друштвима чији је оснивач, да је град Београд оснивач туженог, да је тужени након доношења напред наведене одлуке ангажовао Факултет организационих наука ради анализе свог пословања, који је утврдио да у сектору у коме је тужилац радио постоји релативно велики вишак запослених (3,86%), након чега је директор туженог 20.12.2011. године донео одлуку о измени Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места, којом је у сектору организације и технике укинута и брисано више радних места, између осталих и радно место на коме је тужилац радио, да је на текст одлуке о измени Правилника, Скупштина друштва туженог дала сагласност одлуком од 27.11.2011. године и да је наведена одлука ступила на правну снагу, након чега је донето спорно решење туженог, то је правилан закључак нижестепених судова да је тужени у поступку проглашења тужиоца технолошким вишком испоштовао процедуру прописану законом. С обзиром да је укинута радно место на коме је тужилац радио и да тужени није био у могућности да тужиоцу обезбеди други посао, који одговара његовој стручној спреми и радним способностима, да тужени није имао могућност да тужиоцу понуди други посао са нижом стручном спремом одговарајућег занимања, као и да тужени није био у могућности да обезбеди преквалификацију, доквалификацију или понуди посао код другог послодавца тужиоцу, то је правилан закључак нижестепених судова да је спорно решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу законито и правилно су одлучили нижестепени судови када су одбили, као неоснован захтев тужиоца да се спорно решење туженог поништи, правилном применом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду.

Са напред наведених разлога неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, као и наводи ревизије да иако је радно место тужиоца укинута, да је тужилац оцењен, будући да то није од утицаја, јер је укинута радно место на коме је тужилац радио, а оцењивање запослених је започето пре него што је донета одлука о измени Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места, којом је у сектору организације и технике укинута и брисано више радних места, између осталих и радно место на коме је тужилац радио.

Ревизијом се неосновано указује и на погрешну примену материјалног права, тврдњом тужиоца да га је тужени могао распоредити на друге послове, јер је у време отказа уговора о раду код туженог постојало радно место у оквиру грађевинске службе – Наводи су неосновани, јер тужилац није доказао да је тужени могао да га распореди на то радно место, као и да има квалификације које су потребне за обављање тог посла.

Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да је супротно ревизијским наводима правилан закључак нижестепених судова да је постојао оправдани разлог за отказ уговора о раду тужиоцу, као технолошком вишку, на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, због чега тужени није у обавези да тужиоца врати на рад применом чланом 191. став 1. истог закона.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић